

eller af vore Venner i Partiet har den Gamles Tillid. De to sidste Gange, jeg selv søgte ham, vilde han ikke modtage mig, og jeg kan ikke udsætte mig for en fornyet Afvisning. I denne Nødstilstand kom jeg til at tænke paa Dem, Fru Abildgaard. De har jo altid haft en høj Stjerne hos Enslev. Jeg tror, De for Tiden er en af de faa, han har bevaret venlige Følelser for. Han har vel heller ikke glemt Deres Mands store Trofasthed mod ham — og store Taalmodighed. Dem vil han derfor ikke mistænke.“

„De gør mig helt forvirret, Tyrstrup! Og De tager ganske fejl! Jeg har ikke den allermindste Indflydelse paa Enslev. Da jeg traf ham i Sommer, kaldte han mig rent ud for en Forræder.“

„Alligevel, Fru Abildgaard. Dem vil han i hvert Fald modtage. Og han vil ogsaa høre paa Dem. Og jeg beder Dem betænke, at det gælder om at afværge en Katastrofe, som kan faa uberegnelige Følger.“

„Men hvad er det da? Hvad staar der i den Skrivelse?“

„Ja — her kommer Vanskeligheden for mig. Det har jeg nemlig ikke Ret til at sige Dem. Brevet er stilet til Partistyrelsen og overbragt mig som dens Næstformand. Men jeg tør vel haabe, kære Frue, at De ikke tror mig i Stand til at misbruge et Tillidsforhold. Dersom jeg ikke var fuldkommen sikker paa, at De i et og alt vilde billige mit Standpunkt i denne Sag, var jeg naturligvis ikke kommen til Dem. Hvad jeg vil anmode Dem om, er iøvrigt kun, at De vil gaa til Enslev og paa mine Vegne bede ham om endnu en Gang at overveje Følgerne af . . . af det Skridt, han altsaa har bestemt sig til at gøre for at ramme os. Det er trist at maatte sige det, men Enslevs Ubeherskethed er jo paa sørgelig Maade tiltaget med Aarene. Den giver sig undertiden Udslag, der uvilkaarlig bringer Tanken hen paa — hvad vistnok nu er bleven fuldt ud bevist — at der flyder nogle Draaber Natmandsblod i hans Aarer. Men jeg kan dog alligevel vanskeligt tro, at han ikke, naar Ansvarer bliver ham helt bevidst, vil betænke sig paa at sætte Landets Ro og Velfærd paa Spil for at tilfredsstille en personlig Hævnfølelse — eller hvad det nu er, der har bevæget ham til en saa monstrøs Overilelse.“